

σμένος ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν καὶ τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τοῦ Ὅψηλάντη, κατόρθωσε νὰ τὸν παρασύρῃ μὲ τὴ φλογερή του ψυχή, μὲ τὸν δρμητικὸν πατριωτισμό του, μὲ τὴν τόλμη καὶ τὴν ἀξία του, ώστε ἀπὸ τὴν πρώτη γνωριμιὰ ἔγιναν ἐγκάρδιοι φίλοι.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἄλεξαντρος Ὅψηλάντης εἰδοποίησε τὸ Ρήγα διιδούμενοι Γραμματέας τοῦ Μεγάλου Διερμηνέα.

13. Νυὸν καζοὶ φίζοι

Ἄπὸ τότε ὁ Ὅψηλάντης καὶ ὁ Ρήγας ἔγιναν ἀχώριστοι, σὰ δυὸ φίλοι ἀδεօφικοί.

Ο Ρήγας ἀφοσιώθηκε στὴν ἐργασία του μὲ ὅλη του τὴ δραστηριότητα. Ἐγινε λίγο λίγο τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Μεγάλου Διερμηνέα.

Ο Ὅψηλάντης τύποτε δὲν ἐπιχειροῦσε, ἀν δὲν ἔπαιρνε πρωτήτερα καὶ τὴ γνώμη τοῦ Ρήγα.

Ἐτσι ὁ ἕνας συμπλήρωνε τὸν ἄλλο καὶ ἡ καθημερινὴ συνεργασία τοὺς ἔδωσε καιρὸν νὰ καταστρώσουν μὲ ὑπομονὴ τὰ σχέδια τους για νὰ γτυπηθῇ ἡ τούρκικη τυραννία.

Ο Ρήγας ἀπὸ τὴ φιλία καὶ τὴ συνεργασία του μὲ τὸν Ὅψηλάντη, ἔχοντας δὲν τὴν ἐμπιστοσύνη του, ἔμαθε νὰ συγκρατῇ τὴ σκέψη του καὶ τὴ νεανική του δρμή.

Νὰ μὴν ἀρίνη τὸν ἐνθουσιασμὸν του καὶ τὸν

Συνάντη-Πασαγιάννη: ο ΚΑΛΟΣ ΣΠΟΡΕΑΣ

πατριωτικό πόνο του νὰ τὸν παρασέρνη σὲ υπερβολές.

*Ο *Υψηλάντης πάλι, δίνοντας στὸ Ρήγα δὴ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη του, μαζὶ μὲ τὴν πεῖρα του, ἐπῆρε ἀπὸ τὸν ἀνίδεο ἀκόμη τοῦ κόπιμου καὶ δρμητικὸ νέο ἔνα μεγάλο ποσὸ αἰσιοδοξίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ γιὰ τὴν ἀνάσταση καὶ γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ο Ρήγας δσον καιρὸν ἔμεινε κοντὰ στὸν *Υψηλάντη, τὸ μεγάλο του προστάτη, καλυτέρεψε καὶ τὴ μόρφωσή του. Ἐμαδεὶς καὶ τρεῖς ἔνεταις γλῶσσες, ποὺ δὲν τὶς ἤξερε πρίν, τὰ Γαλλικά, τὰ Γερμανικά καὶ τὰ Ἰταλικά.

*Ἐπειτα ἡ καθημερινὴ συναναστροφή του μὲ Ἑλληνες τῆς Πόλης, ἐμπόρους κι ἄλλους διαβασμένους, ποὺ σύχναζαν στὸν *Υψηλάντη, τὸν ἔκαμε νὰ μάθῃ πολλὰ πράματα.

*Ἔτσι περνοῦσε δ καιρός κι ἀπὸ τὴ μιὰ ἥμέρα στὴν ἄλλη κοντὰ στὸν *Υψηλάντη ὁ Ρήγας ἔβλεπε μὲ τὴ ζωηρὴ φαντασία του νὰ μεγαλώνῃ τὸ πατριωτικό του ὄνειρο.

Ν' ἀναστηθῆ ἡ φυλή, ἀπολυτρωμένη ἀπὸ τὴν τούρκικη τυραννία.

*Ἐνα πρωΐ, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ ὁ Ρήγας, ἀκουσεις ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ *Υψηλάντη, τοῦ ἀγαπημένου φίλου καὶ προστάτη του, διὰ ἐπερπετὴ ἀφήση τὴν Πόλη καὶ νὰ πάη γραμματέας στὸ Μαυρογένη, Ἡγεμόνα τῆς Βλαχιᾶς, τῆς σημερινῆς Ρουμανίας.

‘Ο Ρήγας, ποὺ εἶχε συνηθίσει τόσα χρόνια τὴ ζωὴ καντὰ στὸν Ἀλέξαντρο Ὑψηλάντη, δὲν τὸ ἀκουσεῖ μὲ πολλὴ εὐχαρίστησῃ.

14. Ὁ σωόρος ὁ καιζὸς

Μόλις ἔγινε ‘Ηγεμόνας τῆς Βλαχιᾶς στὰ 1790 ὁ Μαυρογένης, ἔγραψε ἀμέσως στὸν Ἀλέξαντρο Ὑψηλάντη καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ στείλῃ ἐνα ἐπιδέξιο γραμματέα

‘Ο Ρήγας μὲ τὴν προστασία καὶ τὴ συνεργασία τοῦ Ὑψηλάντη εἶχε συμπληρώσει στὴν Πόλη τὴ μόρφωση καὶ τὴν ἀνατροφή του.

Στὴν αὐλὴ τοῦ ‘Ηγεμόνα τῆς Βλαχιᾶς τότε ἦταν δῶλοι οἱ διαλεχτοὶ Ἕλληνες.

‘Ἄλλοι διαλεχτοὶ Ἕλληνες σ’ δῆλην τὴ χώρα κρατοῦσαν στὰ χέρια τους δῆλη τὴν πολιτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου. ‘Ο Γκίνας, οἱ Σοῦτσοι, οἱ Μαυρογένηδες, οἱ Ραγκαβῆδες, οἱ Μουρούζηδες, οἱ Κανταρτζῆδες, οἱ Καντακουζηνοί, οἱ Ἀργυρόπουλοι καὶ τόσοι ἄλλοι ἀκόμη, εἶχαν στὰ χέρια τους δῆλη τὴν κατάσταση ἔκει.

‘Ἐτσι δὲ Ρήγας μόλις ἔφτασε στὸ Βουκουρέστι, μ’ ἐνα θερμὸ συστατικὸ γράμμα ἀπὸ τὸν Ὑψηλάντη στὸν ‘Ηγεμόνα τὸ Μαυρογένη, βρέθηκε μέσα σ’ ἐναν κύκλο ἀπὸ καλοὺς πατριῶτες.

‘Οπως καὶ στὸν Ἀλέξαντρο Ὑψηλάντη, τὸ ίδιο καὶ στὸ Μαυρογένη ἔκανε ἀμέσως μεγάλη ἐντύπωση μὲ τὸ πιράστημά του, μὲ τὴν διμορφιά

του, μὲ τὸν δρμητικό του ἐνθουσιασμὸν γιὰ τὴν ἀπολύτρωση τῆς σκλαβωμένης πατρίδας.

“Ἄπο τις πρῶτες ἡμέρες δὲ Ἡγεμόνας Μαυρογένης καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες αὐλικοὶ δέχτηκαν τὸ Ρήγα μ’ δλη τὴν ἐμπιστοσύνη τους.

Αμέσως τοὺς συνεπῆρε μὲ τὴ φλογερή του ψυχή.

Τοὺς ἔδωσε θάρρος καὶ πεποίθηση γιὰ τὴν ἀνάσταση, ποὺ ποθοῦσαν καὶ γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Κυκλωμένος ἀπὸ τέτιους ἀγνούς πατριῶτες ὁ Ρήγας, ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες, ποὺ ἔφτασε στὸ Βουκουρέστι, εἶδε καὶ γνώρισε τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράματα.

Κατάλαβε μὲ χαρά του μεγάλη, δτι ἀνοιγόταν ἐμπρός του μεγάλο στάδιο πατριωτικῆς ἐνέργειας.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸν ἡ Ρωσία εἶχε κηρύξει τὸν πόλεμο τῶν Τούρκων.

‘Ο ἐνθουσιασμὸς τοῦ Ρήγα ἀναψε περισσότερο. ‘Ο φλογερὸς πόθος του γιὰ τὴν ἀπολύτρωση τῆς Πατρίδας τὸν ἔκανε νὰ βλέπῃ στὸν πόλεμο τῆς Ρωσίας τὴν ἀρχὴ τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθεριᾶς.

‘Ο Μαυρογένης τότε, ἀπὸ τὴν αἰσιοδοξία τοῦ Ρήγα ἐπηρεασμένος, ἐκάλεσε ὅλους τοὺς διαλεχτοὺς Ἕλληνες πατριῶτες τοῦ Βουκουρεστιοῦ, νὰ σκεφτοῦν γιὰ τὴν τύχη τῆς σκλαβωμένης Πατρίδας.

“Οταν μαζεύτηκαν ὅλοι, δὲ Ρήγας τοὺς μίλησε μ’ δλη τὴ φλόγα τῆς πατριωτικῆς του καρδιᾶς.

“Εβαλε τὸ θάρρος; τῆς δόριητικῆς ψυχῆς του στὴν ψυχὴ τῶν λιγόψυχων. “Εσπειρε σ' δὲ τὶς καρδιές τὸ σπόρο, ποὺ ἀργότερα βλάστησε: τὴν Ἐμπηνικὴ Ἐπανάσταση.

· Απὸ τότε δὲ Ρήγας ἔβαλε τὰ θεμέλια τῆς «Πατριωτικῆς Ἐταιρίας», ποὺ ἐστάθηκε ἀργότερα ἢ μητέρα τῆς «Φιλικῆς Ἐταιρίας».

Ο καιός σωορέας

1

‘Ο παπᾶς τοῦ χωριοῦ μὲ τὸ τριμένο
φέσο, τ’ ἀσπρα γένια, τὴ γαλήνη,
περνάει μές τὸ χωράφι τ’ δρυμένο
κι ἀπλόχερα τὸ σπόρο γύρω ἀφίνει.

Μὲ κινήματα ἀργά, σάμπως νὰ δίνῃ
στὴ μάνα γῆ εὐλογίες, τὸ διαβασμένο
σιτάρι του σκορπάει μ’ ἐμπιστοσύνη
στὸ πατρικὸ του χῶμα τὸ βρεγμένο.

— «Τοῦ Κυρίου η γῆ...» κι ἀργοσσαλεύουν
σὲ ψαλμὸ ἀλληλούια, λές, τὰ χελλη....

Χινόπωρο. Σιοιβές τὰ φύλλα ρεύουν

στὰ χαντάκια πεσμένα. Μὰ τοῦ Ἀποίλη
τὸ φῦρις μές τὴν ψυχὴ του δὲ γέρος φέρνει
καθώς σὰ βιβλικὸς λευτῆς σπέργει.

2

Θεοφάνεια. Ὁ Οὐρανὸς πανηγυρίζει.

Ἐν διπέρο περιστέραι φεύγει ἀπάνου.

Μ' ἔνα κλωνὶ δ παπᾶς δεντρολιβάνου
ἄγιασμὸ τὸ γρασίδι του φαντίζει.

Ἡ δέηση κρίνος μέσα του κι ἀνθίζει
γιὰ τὸ δικό του τὸ ψωμί, γιὰ τοῦ ζητιάνου.
Τὰ μυστικὰ τὰ λόγια μουρμουρίζει,
ποὺ λένε γιὰ τὸ θῆμα τοῦ Ἰοχδάνου.

Καὶ πέφτει τὸ νεράκι τὸ ἄγιασμένο
διαμάντια δγράδ στὸ πράσινο χωράφι,
σὲ κάθε αὐλάκι πέφτει χλοῖσμένο,

στὰ φύτα, στὸ ἀγριολούλουδα, στὸ ἀγκάθι,
πέφτει στὸ νέο σιτάρι καὶ στὸ βάτο,
καὶ στὸ σκορπιό, ποὺ κρύβεται ἀποκάτω.

3

Καὶ νά, τοῦ Θεοιστῆ τοῦ μῆνα ἡ ὥρα,
τῶν ἔργων καὶ τῶν κόπων ἡ μητέρα.

Μιὰ χρυσοθάλασσα εἶναι καρποφόρα
δ κάμπος, ποὺ γιορτάζει πέρα φές πέρα.

Τγείας κι ὀμορφιᾶς: σχήματα τώρα
τὰ σιάχνα, ποὺ τρεμίζουν στὸν ἀγέρα,
μὲ ὑποταγὴ προσμένουν τὴν ἡμέρα,
τὰ δώσουν λερὴ θυσία τὰ δῶρα.

*Καλ νά, δ καλδς σπορέας δ γέρος φτάνει,
κι αστράφτει πιδ πολὺ ή μορφή ή χιονάτη,
παρά τδ μαλορθύιστο δραπάνι.*

Μὰ καθίστας τὸ στάδιον καὶ τὴν ἡρα,
γιὰ τὸν ταιγγάνο τὸ φτωχὸ θ' ἀφῆσῃ κάτι,
γιὰ τὸ πουλάκι τοῦ Θεοῦ καὶ γιὰ τὴ χήρα.

15. *Oi äppror*

Ἐκεῖνον τὸν καιρό, ποὺ ἡ ψυχὴ τοῦ Ρήγα
ἦταν ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τις πρῶτες πατριωτικές
του ἐπιτυχίες στὴ Βλαχιά, τοῦ ἥρθε τρομερὴ εἰ-
δηση ἀπὸ τὴ Θεσσαλία.

Οι ἄγριοι Γιανίτσαροι, γιὰ νὰ ἔκδικηθοῦν τὴν ἔχιρα τοῦ Ρήγα, ἀφοῦ βασάνισαν τρομερὰ τὴν ἀγαπημένη του ἀδερφή, τὴν Ἀσήμω, τὴν ἔκρεμασαν.

Τοῦ καλοῦ του πατέρα τοῦ ἔκοψαν τὰ χέρια
καὶ τοῦ ἔβγαλαν τὰ μάτια.

Ἡ ἀκριβὴ του μητέρα ὑστερα ἀπ' αὐτά πέθανε ἀπὸ συγκολῆ.

Ἡ τρομερὴ αὐτὴ καταστροφὴ τῶν δικῶν του,
ἀντὶ νὰ φέγγη σὲ λύπη καὶ σὲ μελαγχολία τὸ
Ρήγα, τοῦ μεγάλωσε τὸ μῆσος καὶ τὶς ἐνέργειες
ἐναντίον τῶν Τούρκων.

‘Ο πόλεμος τῆς Ρωσίας ἐναντίον τῶν Τούρκων εἶχε ἀρχίσει.

‘Ο ήγεμόνας Μαυρογένης, γιὰ νὰ προλάβῃ τὶς
ἀταξίες τοῦ τούρκικου στρατοῦ, ποὺ θὰ περνοῦσε
στὸ Δούναβη, διόρισε ἔπαρχο στὴν παραπόταμη
τὴν Κραγιόβα τὸ Ρήγα τὸ Βελεστινλῆ.

Διόρισε ἀκόμη κι ἄλλους ἐπιστάτες, γιὰ νὰ
προμηθεύουν τὰ τρόφιμα στὸν τούρκικο στρατό.

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴν ἔπεισε βαρυχειμωνιὰ καὶ πο-
λὺ χιόνι. ‘Ο Δούναβης φούσκωσε κι ἡ συγκοινω-
νία σταμάτησε. Δυσκολία μεγάλη νὰ περάσουν τὰ
τρόφιμα ἀπὸ τὸ ἵνα μέρος στὸ ἄλλο τοῦ ἀγριε-
μένου ποταμοῦ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς καπετάνιους, ποὺ ἦρθαν ἐκεῖ
σύμμαχοι στὸν τούρκικο στρατό, ἦταν καὶ ὁ Μπέ-
ης Πασβάνογλος. Ἀρχηγὸς στὸ Βιδίνι τῆς Βουλ-
γαρίας, πέρα ἀπὸ τὸ Δούναβη, ἀπέναντι στὴν Κρά-
γιοβα, ποὺ ἔμενε ὁ Ρήγας.

‘Ο Μπέης Πασβάνογλος μὲ τὰ 1200 παλικάρια
του πῆγε κι ἔκαμε τὸ στρατόπεδο του σ’ ἓνα
χωριὸ κοντὰ στὸ Βουκουρέστι.

Μὲ τὴν ἄγρια, ποὺ ξέσπασε βαρυχειμωνιά, ἀρ-
γησαν μιὰ ἥμέρα νὰ φτάσουν τὰ τρόφιμα στὰ
παλικάρια τοῦ Πασβάνογλου.

‘Ο Μπέης τοῦ Βιδινιοῦ, δέξιον μος καὶ βάρ-
βαρος στοὺς τρόπους, φώναξε τὸν τροφοδότη καὶ
τὸν ἔδειρε ὁ ἴδιος τρεῖς ραβδιὲς στὴν πλάτη.

‘Ο τροφοδότης ἔτυχε νὰ εἶναι συγγενὴς τοῦ
‘Ηγεμόνα τοῦ Μαυρογένη. Πῆγε ἀμέσως στὸ πα-
λάτι καὶ κατάγγειλε τὴν ἄγρια πράξη τοῦ Πασβά-
νογλου.

‘Ο Ήγειρόνας θύμωσε τρομερά. “Εβγαλε ἀμέσως διαταγή νὰ τοῦ πᾶνε τὸ Μπέη τοῦ Βιδινοῦ, ζωντανὸν ἢ νεκρό.

‘Ο Πασβάνογλος μόλις τ’ ἀκουσε ἔβγαλε ἀμέσως τὰ χρυσὰ φανταχτερά του φορέματα, ντύθηκε σάν ἀγωγιάτης, ἀνακατώθηκε μὲ τοὺς ἀμάξίδες καὶ πῆγε στὴν ἐπαρχία τοῦ Ρήγα, τὴν Κραγιόβα. Μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ τὸ Δούναβη καὶ νὰ πάη στὸ Βιδίνι, στὸν τόπο του, ὃπου θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὴν ὁργὴ τοῦ Μαυρογένη.

16. Ἡ “Πατριωτικὴ Ἐταιρία,,

‘Ο Μαυρογένης θύμωσε περισσότερο γιὰ τὴν ἔξαφάνιση τοῦ Πασβάνογλου. “Εστειλε πεντακόσιους καβαλάρηδες, νὰ τὸν εῦρουν, καὶ νὰ τὸν πάσουν.

“Εβγαλε κι ἄλλη διαταγὴ στοὺς ἐπαρχούς, ποὺ ἦταν ἀπάνω στὶς ἀκροποταμὶες τοῦ Δούναβη, νὰ φυλάξουν καλὰ νὰ μὴν περάσῃ πέρα ἀπὸ τὸ ποτάμι.

Τὴ διαταγὴ αὐτὴ τὴν ἐπῆρε κι ὁ ἐπαρχος τῆς Κραγιόβας ὁ Ρήγας.

Κι ἐπειδὴ ἦξερε δτὶ θὰ προσπαθοῦσε ὁ Πασβάνογλος νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ Δούναβη στὸ Βιδίνι μεταμορφωμένος, ἔστειλε ὁ Ρήγας τέσσαρους ἔμπιστους στρατιῶτες του, ποὺ τὸν ἦξεραν καλὰ τὸ Μπέη. Νὰ πᾶνε, λέει, ἀπέξω ἀπὸ τὴν Κράγιοβα, στὸ πέρασμα τοῦ δημόσιου δρόμου, καὶ νὰ

έξετάζουν **έναν Ένα** τοὺς διαβάτες καὶ τοὺς ἀμα-
ξηλάτες.

“Είστι ο κόπος τους δὲν πῆγε χαμένος. Ἀνα-
κάλυψαν τέλος τὸ Μπέη Πασβάνογλο. Κι δπως τοὺς
είχε διατάξει ὁ Ρήγας, τὸν πῆραν ἀθόρυβα καὶ
τοῦ τὸν ἔφεραν, χωρὶς νὰ τὸ πάρη εἰδησῃ κα-
νένας.

“Εδοσε ὁ Ρήγας ἀπὸ δέκα γρόσια σὲ κάθε
στρατιώτη, καὶ τοὺς ἀπείλησε μὲ θάνατο, ἀν δε-
λεγαν τίποτε σὲ κανένα.

“Ἐπειτα, δταν ἔμεινε μόνος μὲ τὸν Πασβάνο-
γλο, τοῦ εἶπε.

—Δέξασε τὸ Θεό, Μπέη μου, ποὺ ἐπεσες στὰ
δικά μου τὰ γέραια. Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβη-
θῆς. Ἔγὼ δὲ θὰ σὲ παραδώσω στὸν Ἡγεμόνα...
Θὰ σὲ στείλω αὐτὴ τὴν ἴδια νύχτα πέρα ἀπὸ
τὸ Δούναβη στὴν πατρίδα σου... Δέξαζε τὸ Θεὸ
γιὰ τὴ σωτηρία σου, καὶ κρύψου ἄγνωστος στὴν
πατρίδα σου, ὡς που ν' ἀλλάξουν οἱ καιροί... Άλ-
λιώτικα τρέχει κίντυνο ἡ ζωή σου κι ἡ δική μου...

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε κι οἱ Ρῶ-
σοι πῆραν μπροστὰ τὸν τούρκικο στρατὸ καὶ
μπήκαν οτδ **Βεζουρέστι**.

Ο τούρκικος στρατός, μπου φύγει φύγει. Τσά-
κισε κατὰ πέρα, καὶ διάβηκε τὸ Δούναβη, νὰ σω-
θῇ. Μαζὶ μὲ τοὺς Τούρκους ἀναγκάστηκε τότε
νὰ φύγῃ καὶ ὁ Ἡγεμόνας ὁ Μαυρογένης.

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἀλλάξει ὁ **Βεζύρης στὴν**
Πόλη. Καὶ χωρὶς νὰ πάρη εἰδηση ὁ **Σουλτάνος**,

ξέδωσε κρυφά διαταγή και ἀποκεφάλισαν τὸν Ἡγεμόνα Μαυρογένη, γιατὶ εἶχε καταδικασμένον ἀλλοτε τὸν ἀδερφό του.

Ο Σουλτάνος μόλις ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ Ἡγεμόνα τῆς Βλαχιᾶς Μαυρογένη θύμωσε τρομερά. Προσταξε ἀμέσως και θανάτωσε τὸ μεγάλο Βεζύρη, ποὺ ἔβγαλε τὴν καταδίκη χωρὶς τὴν γνώμη τοῦ ἀφέντη του.

Ἄλλα τις τὸ διφέλος γιὰ τὸ Ρήγα;... Αὐτὸς ἔχασε τὸ μεγάλο προστάτη του, ποὺ σ' αὐτὸν εἶχε στηρίξει ὑστερα ἀπὸ τὸν Ἀλέξαντρο Ὅψηλάντη ὅλες τὶς ἐλπίδες του γιὰ τὴν ἀπολύτρωση τῆς Ἑλλάδας.

Ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸν ἄδικο χαμό τοῦ Μαυρογένη ἀφοσιώθηκε στὴ φιλία και στὴ συντροφιὰ τοῦ Γιώργη Κανταρτζῆ, ποὺ ἦταν ἐκεῖ Πρόεδρος στὸ ἀνώτατο Δικαστήριο.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κανταρτζῆ και τῶν ἀλλοιν διαλεχτῶν Ἑλλήνων τῆς Βλαχιᾶς σ' ἐνθουσιασμὸ και σὲ χρήματα, ἔβανε δλοένα τὰ θεμέλια τῆς «Πατριωτικῆς Ἐταιρίας», ποὺ ἀργότερα γέννησε τὴ «Φιλικὴ Ἐταιρία».

17. Νεντεριὰ στὰ Μωαγκάνια

Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτὸ εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Πόλη και ὁ ἄλλος προστάτης και συνεργάτης τοῦ Ρήγα ὁ Ἀλέξαντρος Ὅψηλάντης.